

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Katowicach w punkcie 1 zasądził od pozwanej (...) Spółki z o.o. w T. na rzecz powoda G. M. kwotę 48.166,39 zł brutto z ustawowymi odsetkami od 11 maja 2021 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2021 r.; w punkcie 2 oddalił powództwo w pozostałej części; w punkcie 3 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 810 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; a w punkcie 4 nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 2409 zł tytułem opłaty od pozwu.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód G. M. jest doktorem nauk medycznych i prowadzi indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską w zakresie neurologii.

Decyzją Wojewody (...) z 2 grudnia 2020 r. powód został skierowany do pracy przy zwalczaniu epidemii koronawirusa na terenie województwa (...) w podmiocie leczniczym prowadzonym przez pozwaną – na okres trzech miesięcy, od 4 grudnia 2020 r. Pozwana (...) Sp. z o.o. w T. została zarejestrowana 7 kwietnia 2008 r. Przedmiotem jej przeważającej działalności jest działalność szpitali. Pozwana zawarła z Wojewodą (...) umowy w zakresie pokrycia wynagrodzenia powoda, obliczonego zgodnie z art. 47 ust. 10 ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Powód w dniu 4 grudnia 2020 r. zawarł z pozwaną umowę o pracę na czas określony trzech miesięcy, do którego nie wliczało się okresu niezdolności do pracy. Umowa miała trwać nie dłużej niż do dnia utraty mocy obowiązującej, zmiany lub uchylecia decyzji Wojewody (...) z 2 grudnia 2020 r. Dnia 7 grudnia 2020 r. złożył oświadczenie o otrzymanym wynagrodzeniu w miesiącu poprzedzającym wydanie decyzji o skierowaniu, tj. w listopadzie 2020 r. Wynagrodzenie to wyniosło 68.695,06 zł brutto. Pozwana wypłacała wynagrodzenie według rachunków przedłożonych przez powoda za listopad 2020 r., przy czym do wyliczenia wynagrodzenia przyjmowała stawkę zasadniczą w kwocie 13.500 zł brutto. Pozwana na podstawie tej stawki ustalała wysokości dodatków za dyżury i nadgodziny. Ponadto pozwana wypłacała powodowi dodatek wyrównawczy, który stanowił różnicę pomiędzy kwotą 68.695,06 zł brutto a wynagrodzeniem zasadniczym i dodatkami, tak aby suma wynagrodzenia nie była niższa niż 68.695,06 zł brutto. Wynagrodzenie było wypłacane do 10 dnia każdego miesiąca.

Następnie, decyzją wojewody z 1 kwietnia 2021 r. powód został ponownie skierowany do pracy u pozwanej na okres trzech miesięcy, od 1 kwietnia 2021 r. Powód ponownie zawarł umowę o pracę na czas określony ze stawką zasadniczą wynagrodzenia w wysokości 13.500 zł i złożył oświadczenie o otrzymanym wynagrodzeniu.

W marcu 2021 r. na rachunek bankowy powoda prócz wynagrodzenia od pozwanej wpłynęły następujące środki:

- (...) w Z. – 1.758,40 zł;
- (...) w S. – 3.500 zł;
- (...) w Z. – 1.552,88 zł;
- (...) w T. – 1.720 zł;
- Przedsiębiorstwo (...) w U. – 24.208 zł.

Za grudzień 2020 r. pozwana wypłaciła powodowi 35.169,77 zł; za styczeń 2021 r. – 40.177,27 zł, za luty 2021 r. – 39.663,03 zł, a za marzec 2021 r. 57.105,94 zł.

Za kwiecień 2021 r. powodowi wypłacono wynagrodzenie w kwocie 13.463,41 zł netto, tj. 20.528,67 zł brutto, stanowiące wynikające z umowy o pracę wynagrodzenie zasadnicze w wysokości nie niższej niż 200% przeciętnego wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego na danym stanowisku pracy w zakładzie wskazanym w decyzji, zgodnie z art. 47 ust. 10 ustawy z 5 grudnia 2008r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (potwierdzenie przelewu z 7 maja 2021r. – k. 9 a.s.).

W dniu 11 maja 2021r. powód przekazał pozwanej ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty.

Sąd pierwszej instancji pominął wnioski dowodowe stron, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c., w tym dopuszczenia dowodu z zeznań D. K. na okoliczność ustalenia zasad wyliczenia wynagrodzenia oraz dowodu z opinii biegłego, uznając, że zostały powołane dla wykazania faktów nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania. Według tegoż Sądu zasady wyliczenia wynagrodzenia dla powoda wynikały z bezspornych twierdzeń stron oraz z dokumentów, które złożyła pozwana. Pełnomocnik pozwanej nie wskazał na jakie konkretne, sporne okoliczności miała zeznawać świadek; tym bardziej do ustalenia wysokości wynagrodzenia powoda nie był potrzebny dowód z opinii biegłego.

Sąd Okręgowy podniósł przy tym, iż wyliczenie należnego wynagrodzenia dla powoda sprowadzało się do wykonania prostego działania matematycznego, co nie wymaga wiadomości specjalnych.

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Sąd ten wskazał, iż stosownie do art. 47 ust. 10 ustawy z 5 grudnia 2008 r.

o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 2069 ze zm.) osobie skierowanej do pracy na podstawie decyzji przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w wysokości nie niższej niż 200% przeciętnego wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego na danym stanowisku pracy w zakładzie wskazanym w tej decyzji lub

w innym podobnym zakładzie, jeżeli w zakładzie wskazanym nie ma takiego stanowiska. Wynagrodzenie nie może być niższe niż wynagrodzenie lub uposażenie zasadnicze wraz

z dodatkami do uposażenia o charakterze stałym, które osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymała w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu jej do pracy przy zwalczaniu epidemii. Osobom, którym wynagrodzenie ustalono na podstawie uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia o charakterze stałym, wynagrodzenie to wypłaca się miesięcznie z góry w pierwszym dniu roboczym miesiąca, za który ono przysługuje.

Zdaniem tegoż Sądu powyższa regulacja wprowadza zasadę, że osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze w wysokości nie niższej niż 200% przeciętnego wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego na danym stanowisku. Jednak wynagrodzenie tak ustalone nie może być niższe od wynagrodzenia lub uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami, które osoba skierowana otrzymała w miesiącu poprzedzającym miesiąc wydania decyzji o skierowaniu. Pomiędzy stronami nie było sporne, że regulacja dotycząca otrzymywanego wynagrodzenia lub uposażenia, odnosi się również do dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej lekarzy, tak jak to miało miejsce

w przypadku powoda, który przed skierowaniem do pracy przy zwalczaniu epidemii świadczył usługi w ramach indywidualnej praktyki lekarskiej i nie otrzymywał wynagrodzenia czy uposażenia sensu stricto, tylko dochody z działalności.

Według Sądu Okręgowego z literalnego brzmienia przepisu ust.10 art.47 wyżej powołanej ustawy wynika, że ustalając wynagrodzenie za kwiecień 2021 r. powinno się go odnieść do wynagrodzenia (dochodów, uposażenia) za marzec 2021r., gdyż decyzja

o skierowaniu została wydana 1 kwietnia 2021 r. Jednak w przypadku powoda sytuacja jest specyficzna, gdyż powód pracował przy zwalczaniu epidemii nieprzerwanie, najpierw na podstawie decyzji z 2 grudnia 2020 r., a później

na podstawie decyzji z 1 kwietnia 2021 r. Tym samym miesiąc marzec 2021 r. nie był miesiącem poprzedzającym skierowanie do pracy przy zwalczaniu epidemii, tylko miesiącem pracy przy zwalczaniu epidemii.

W ocenie Sadu pierwszej instancji niewątpliwie celem wprowadzonej regulacji było zapewnienie osobie skierowanej do pracy przy zwalczaniu epidemii uzyskania dochodów nie niższych niż w okresie poprzedzającym skierowanie. Przy takim założeniu nie można porównywać wynagrodzenia jakie ma otrzymać osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii z wynagrodzeniem jakie otrzymała pracując przy zwalczaniu epidemii

w poprzednim okresie. Dlatego – jak twierdzi tenże Sąd - nie jest słuszne stanowisko stron, że przy ustalaniu wynagrodzenia za kwiecień 2021 r. należy brać pod uwagę wynagrodzenie (dochody) jakie powód otrzymał w marcu 2021 r. Cel przepisu ust.10 art.47 ustawy

o zwalczaniu epidemii zostaje zachowany jeżeli przy ustalaniu wynagrodzenia za kwiecień 2021 r., pozwana porówna je z dochodami powoda otrzymanymi w listopadzie 2020 r. i ustali wynagrodzenie na poziomie nie niższym, niż dochody uzyskiwane w tym miesiącu, jak to robiła w okresie od grudnia 2020 r. do marca 2021 r. Nie było żadnych powodów do zmiany sposobu wyliczenia wynagrodzenia powoda od 1 marca 2021 r. i przyjęcia jedynie 200% wynagrodzenia zasadniczego na stanowisku asystenta, skoro za okres od grudnia 2020 r. do marca 2021 r. pozwana wyrównywała miesięczne wynagrodzenie do kwoty 68.695,06 zł,

t.j. wysokości dochodów jakie powód uzyskał w listopadzie 2020r. Należy przyjąć, że dochody jakie powód utracił, w związku ze skierowaniem przy zwalczaniu epidemii, to dochody uzyskane w listopadzie 2020 r.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie można przyjąć za słuszne stanowiska powoda, że wynagrodzenie za kwiecień powinno być ustalone na podstawie wynagrodzenia za marzec 2020 r., gdyż w tym miesiącu powód pracował przy zwalczaniu epidemii i kwotę 68.695,06 zł uzyskał z tytułu tej pracy.

Jednocześnie – jak podniósł Sąd Okręgowy - nie jest słuszny zarzut pozwanej, że podstawą wyliczenia wynagrodzenia w okresie skierowania do pracy przy zwalczaniu epidemii, może być tylko takie wynagrodzenie, które zostało przez lekarza utracone

w wyniku skierowania. Warunek taki musiałby wynikać z przepisu. Lekarz nie ma zakazu wykonywania innej pracy niż przy zwalczaniu epidemii, w okresie skierowania. Pozbawienie go możliwości wyrównania wynagrodzenia do poziomu dochodów tylko nieutraconych, byłoby dla lekarza dyskryminujące. Poza tym pozwana wypłacała powodowi wynagrodzenie liczone według kwoty dochodów uzyskanych przez niego w listopadzie 2020 r. i nie zaszyły żadne okoliczności, które uzasadniałyby zmianę stanowiska pozwanej. Ponadto na pozwanej, z mocy art.6 k.c. spoczywał ciężar wykazania, że dochody wskazane przez powoda za listopad 2020 r. mu się nie należą. Takich okoliczności pozwana nie wykazała.

Sąd ten podkreślił, że w niniejszej sprawie wojewoda powtórnie skierował powoda do pracy u pozwanej de facto zachowując ciągłość skierowania do pracy przy zwalczaniu epidemii. Powód nieprzerwanie od grudnia 2020 r. świadczył pracę u pozwanej

i w pierwszym okresie skierowania, od grudnia 2020 r. do marca 2021 r., osiągał z tego tytułu wynagrodzenie obliczone na podstawie dochodów, jakie otrzymał z prowadzonej działalności w listopadzie 2020 r. Ponowne skierowanie powoda nie zmieniło nic w jego sytuacji –

w dalszym ciągu pozostawał pracownikiem pozwanej i brał udział w zwalczaniu epidemii.

W konsekwencji, w przypadku powoda miesiącem poprzedzającym skierowanie do pracy przy zwalczaniu epidemii jest listopad 2020 r. Założenie takie zgodnie jest ze wskazaną wyżej wykładnią celowościową i funkcjonalną przepisu art. 47 ust. 10 ustawy. Sąd ten przy tym zwrócił uwagę na pismo zastępcy dyrektora wydziału zdrowia (...) Urzędu Wojewódzkiego skierowane do zarządu pozwanej, w którym wskazano, że jeżeli w miesiącu poprzedzającym miesiąc wydania decyzji dana osoba wykonywała obowiązek wynikający

z uprzednio wydanej decyzji, to mając na uwadze wykładzinie celowościową art. 47 ust. 10 ustawy jako podstawę ustalania wynagrodzenia należy wziąć pod uwagę miesiąc poprzedzający miesiąc wydania uprzedniej decyzji (k. 11-12 a.s.). Taka sytuacja miała miejsce w przypadku powoda.

Zdaniem Sądu Okręgowego na uwzględnienie nie zasługiwały też argumenty pozwanej odnoszące się do art. 8 k.p. Po pierwsze, stosowanie art. 8 k.p. może mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, w przeciwnym bowiem przypadku doszłoby do zachwiania bezpieczeństwa obrotu prawnego, a po drugie, że przepis ten może znaleźć wyjątkowo zastosowanie jako środek obrony przed wykonaniem prawa podmiotowego przez stronę uprawnioną. W niniejszej sprawie Sąd ten nie dopatrył się naruszenia zasad współzycia społecznego przez powoda. Z istoty wyżej powołanych przepisów wynika, że nie sposób uznać żądania wypłaty wynagrodzenia za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Zaniechanie wystąpienia przez niego z żądaniem objętym niniejszym sporem spowodowałoby wypłatę zanizonego wynagrodzenia. Klauzule generalne nie mogły zatem doprowadzić do stwierdzenia bezzasadności roszczeń powoda.

Zatem wynagrodzenie powoda należało obliczyć przy przyjęciu jako podstawy wyliczenia kwoty zarobków powoda uzyskanych w listopadzie 2020 r., tj. kwoty 68.695,06 zł brutto. Przy przyjęciu tego założenia wynagrodzenie powoda za kwiecień 2021 r. powinno wynieść 68.695,06 zł brutto, co potwierdziły obliczenia pozwanej (k. 98 a.s.). Pozwana wypłaciła powodowi 20.538,67 zł brutto, wobec czego różnica wynosi 48.166,39 zł brutto. Nie ma natomiast żadnych podstaw, aby wynagrodzenie powoda za kwiecień 2021 r. liczyć na podstawie wynagrodzenia i dochodów otrzymanych w marcu 2021 r.

Z kolei – jak podniósł Sąd Okręgowy - nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty powoda odnośnie wypłaty wynagrodzenia z dołu a nie z góry. Jak wynika wprost z przepisu art. 77 ust. 10 ustawy, wynagrodzenie z góry wypłaca się wyłącznie osobom, którym wynagrodzenie ustalono na podstawie uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia

o charakterze stałym. Powód nie uzyskiwał zaś uposażenia, gdyż nie pełnił żadnej służby publicznej i nie miał statusu funkcjonariusza publicznego. Otrzymywał on wyłącznie wynagrodzenie.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uwzględnił roszczenie powoda częściowo, zasądzając od pozwanej na jego rzecz kwotę 48.166,39 zł brutto z ustawowymi odsetkami od 11 maja 2021 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2021 r.

O odsetkach rozstrzygnięto na mocy art. 481 k.c., zasądzając je od dnia następnego po dniu wymagalności wynagrodzenia, tj. od 11-go dnia kolejnego miesiąca, gdyż bezspornym było, że pozwana wypłacała wynagrodzenie za dany miesiąc do dnia 10 następnego miesiąca.

W pozostałej części powództwo należało oddalić jako bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 100, art. 98 § 1¹ i art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

(t.j.: Dz. U. z 2018r. poz. 265). Powód wygrał sprawę w ok. 60%; w konsekwencji zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 810 zł, gdyż $4050 \text{ zł} \times 2 = 8100 \text{ zł} \times 60\% = 4860 \text{ zł}$,
a $4860 \text{ zł} - 4050 \text{ zł} = 810 \text{ zł}$.

O kosztach sądowych orzeczono na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 2257 ze zm.) i art. 13 ust. 2 tej ustawy nakazując pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa opłaty stosunkowej w wysokości 5% z kwoty 48.166,39 zł, tj. 2409 zł.

Apelację od wyroku wnieśli powód, interwenient uboczny Wojewoda (...) - Skarb Państwa zastępowany przez Prokuratorię Generalną RP oraz pozwany pracodawca.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w punkcie 2, czyli w części oddalającej powództwo w części, zarzucając Sądowi pierwszej instancji wadliwe ustalenie, że marzec 2021 r. nie był miesiącem poprzedzającym skierowanie powoda do pracy przy zwalczaniu epidemii, tylko miesiącem pracy przy zwalczaniu epidemii, podczas gdy w marcu 2021 r. powód nie świadczył tylko pracy przy zwalczaniu epidemii, albowiem decyzja numer (...) obowiązywała od 4

grudnia 2020 r. na okres 3 miesięcy (licząc z dniami odpracowywanymi za okresy niezdolności do pracy, do 26 marca 2021 r., natomiast na mocy decyzji numer (...) powód podjął zatrudnienie u pozwanej dopiero od dnia 1 kwietnia 2021 r.

W oparciu o podniesione zarzuty apelujący powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 32.616,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 maja 2021 r. do dnia zapłaty.

Ponadto domagał się dopuszczenia i przeprowadzenia dowodów wskazanych w treści apelacji, na potwierdzenie faktów w niej wymienionych oraz zasądzenia od pozwanej oraz osobno od interwenienta ubocznego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów postępowania apelacyjnego, kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i apelacyjnym, według norm przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia prawomocności orzeczenia do dnia zapłaty.

Apelujący powód zgodził się co do zasadniczych motywów rozstrzygnięcia, podnosząc przy tym, iż wadliwie jednak ustalono, że miesiąc marzec 2021 r. nie był miesiącem poprzedzającym skierowanie powoda do pracy przy zwalczaniu epidemii, tylko miesiącem pracy przy zwalczaniu epidemii, podczas gdy w miesiącu marcu 2021 r. powód nie świadczył tylko pracy przy zwalczaniu epidemii, albowiem decyzja numer (...)

z 2 grudnia 2020 r. obowiązywała od 4 grudnia 2020 r. przez trzy miesiące, natomiast na mocy decyzji numer (...) z 1 kwietnia 2021 r. powód podjął zatrudnienie u pozwanej dopiero od dnia 1 kwietnia 2021 r. Ponieważ okresu niezdolności do pracy nie zalicza się, zgodnie z art. 47 ust. 8a, do okresu skierowania do pracy (por. także pkt. 1 a umowy o pracę), okres zatrudnienia powoda na podstawie pierwszego skierowania u pozwanej został przedłużony do 26 marca 2021 r. Między pracą na podstawie jednej decyzji, a pracą na mocy decyzji drugiej nie było zatem ustalonej przez Sąd ciągłości zatrudnienia i wykonywania zadań, co wynika również z zawieranych przez strony umów o pracę i wystawionego świadectwa pracy. W takim stanie rzeczy niezbędne jest wzięcie pod uwagę przy ustalaniu wynagrodzenia należnego powodowi kwot, jakie uzyskiwał w marcu 2021 r. Powyższe – zdaniem powoda - wynika z dokumentów dołączonych do pozwu, a to z decyzji

o skierowaniu powoda do pracy przy zwalczaniu epidemii. Niemniej, z uwagi na twierdzenia Sądu pierwszej instancji zawarte w uzasadnieniu wyroku, niezbędne jest szczegółowe wykazanie, czy między skierowaniami powoda do pracy przy zwalczaniu epidemii wystąpiła przerwa. Otóż przerwa ta w istocie występowała pomiędzy 27 a 31 marca 2021 r., co przedstawiają załączone dokumenty - dwie umowy o pracę, a także pismo pozwanej

z 1 marca 2021 r. informujące powoda, że wobec tego, że powód podczas pracy przy zwalczaniu epidemii sam został zakażony i zachorował na zapalenie płuc, przedłuża mu się okres zatrudnienia przy zwalczaniu epidemii do dnia 26 marca 2021 r. Dowodzi tego wystawione przez pozwaną w dniu 26 marca 2021r. świadectwo pracy, które niezbicie dowodzi, że pozwana traktowała nowe zatrudnienie jako całkowicie odrębny stosunek prawny, niezależny od pierwotnego i niemający nic wspólnego z ostatnim okresem, w oparciu o który ustalane było wynagrodzenie powoda za pracę z narażeniem zdrowia i życia przy zwalczaniu epidemii (czyli listopad 2020r., wzięty pod uwagę przez Sąd pierwszej instancji). W takim stanie rzeczy, jedynie wynagrodzenie za marzec 2021r. musi być prawnie relewantne przy określaniu wynagrodzenia należnego powodowi za kwiecień 2021 r., którego w niniejszej sprawie dochodzi.

W marcu 2021r. powód otrzymał wynagrodzenie z następujących źródeł:

1. Szpital pozwanej - 68 695,06 zł,
2. (...) w Z. - 1 758,40 zł,
3. (...) w S. - 3 500 zł,
4. (...) w Z. - 1 552,88 zł,
5. (...) w T. - 1 720 zł,

6. Przedsiębiorstwo (...) w U. - 24 208 zł.

Razem powyższe kwoty dają sumę 101.434,34 zł brutto. Od tej sumy powinna zostać odjęta kwota wypłacona powodowi przez pozwaną (netto 13.463,41 zł, brutto 20.653,41 zł), a reszta stanowi kwotę brutto dochodzoną w niniejszej sprawie.

Wartość przedmiotu sporu to zatem różnica między żadaną przez powoda kwotą wynagrodzenia brutto, a sumą zasądzoną przez Sąd Okręgowy.

Interwenient uboczny Skarb Państwa - Wojewoda (...), zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego co do pkt 1, 2 i 3 i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej RP kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych, wraz

z ustawowymi odsetkami zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c., ewentualnie wnosząc o uchylenie ww. wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi Okręgowemu w Katowicach, w każdym wypadku wnosząc o zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego, w tym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej RP kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm prawem przepisanych, wraz z ustawowymi odsetkami zgodnie z art. 98 § 11 k.p.c.

Zaskarżonemu wyrokowi przedstawiciel Skarbu Państwa zarzucił naruszenie art. 47 ust. 10 zdanie drugie ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (dalej: u.z.z.z.) przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że „wynagrodzenie lub uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami do uposażenia o charakterze stałym, które osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymała w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu jej do pracy przy zwalczaniu epidemii” oznacza wynagrodzenie pobierane przed okresem pierwszego skierowania, nie zaś przed okresem kolejnego skierowania, za okres którego dochodzone jest wyrównanie wynagrodzenia.

W uzasadnieniu apelacji przedstawiciel Skarbu Państwa podniósł, że powód został dwukrotnie skierowany w drodze decyzji administracyjnej Wojewody (...) do pracy u pozwanej w celu zwalczania epidemii wirusa SARS-CoV-2. Pierwsze skierowanie było decyzją nr (...) z 2 grudnia 2020 r. na okres 3 miesięcy, począwszy od 4 grudnia 2020 r.; drugie skierowanie było decyzją nr (...) z 1 kwietnia 2021 r., ponownie na okres 3 miesięcy, począwszy od 1 kwietnia 2021 r. Spór w niniejszej sprawie dotyczy określenia wysokości wynagrodzenia z tytułu świadczonej pracy w ramach drugiego z ww. skierowań, a zatem od 1 kwietnia 2021 r.

Według apelującego, zgodnie z art. 47 ust. 10 zdanie pierwsze u.z.z.z. osobie skierowanej do pracy na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w wysokości nie niższej niż 200% przeciętnego wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego na danym stanowisku pracy w zakładzie wskazanym w tej decyzji lub w innym podobnym zakładzie, jeżeli w zakładzie wskazanym nie ma takiego stanowiska. Stawka zasadnicza wynagrodzenia dla powoda w umowie o pracę z 1 kwietnia 2021 r., będącej wykonaniem decyzji nr (...), została określona w wysokości 13.500 zł brutto. Wysokość stawki zasadniczej, w tym jej prawidłowość obliczenia zgodnie z art. 47 ust. 1 zdanie pierwsze u.z.z.z., nie jest przez strony kwestionowana. Stosownie zaś do art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z., wynagrodzenie nie może być niższe niż wynagrodzenie lub uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami do uposażenia o charakterze stałym, które osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymała w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu jej do pracy przy zwalczaniu epidemii. Konieczne stało się tym samym ustalenie, czy i w jakiej wysokości wynagrodzenie lub uposażenie uzyskał powód w

marcu 2021 r., celem porównania do wysokości wynagrodzenia zasadniczego wyliczonego przez pozwanego na miesiąc kwiecień zgodnie

z art. 47 ust. 10 zdanie pierwsze u.z.z.z.

Według skarżącego art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z. odwołuje się do wynagrodzenia lub uposażenia zasadniczego. W pierwszej kolejności należy zatem rozstrzygnąć, czy w wypadku powoda porównanie wysokości wynagrodzenia przyznanego przez pozwaną za kwiecień 2021 r. powinno dotyczyć wynagrodzenia czy uposażenia powoda za marzec 2021 r. Uposażenie, przy uwzględnieniu wykładni systemowej, to świadczenie pieniężne z tytułu pełnionej służby, przysługujące osobom będącym funkcjonariuszami publicznymi. Uposażenie z tytułu służby przysługuje przykładowo sędziom, posłom, żołnierzom zawodowym, funkcjonariuszom Policji, Służby Więziennej, Straży Granicznej czy Krajowej Administracji Skarbowej. Zdaniem przedstawiciela Skarbu Państwa nie budzi wątpliwości, że powód, przed skierowaniem do wykonywania pracy u pozwanej, nie pełnił żadnej służby publicznej, nie miał statusu funkcjonariusza publicznego i nie otrzymywał żadnego uposażenia z tytułu pełnionej służby. W związku z tym wynagrodzenie u pozwanej, określone w kwietniu 2021 r., winno być porównane do wynagrodzenia (a nie uposażenia) powoda z marca 2021 r.

Stosowanie w wypadku powoda porównania do wynagrodzenia, a nie uposażenia, jest – w ocenie apelującego - o tyle istotne, że ustawodawca *expressis verbis* w art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z. nakazuje uwzględnić przy obliczaniu wynagrodzenia za pracę przy zwalczaniu epidemii uzyskiwane dotychczas przez osobę skierowaną do pracy w tym celu dodatki o charakterze stałym jedynie do uposażenia, a nie do wynagrodzenia. Przepis ten wprost i jasno stanowi, że wynagrodzenie uzyskiwane z tytułu świadczonej pracy w ramach skierowania do zwalczania epidemii nie może być niższe niż „wynagrodzenie lub uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami do uposażenia o charakterze stałym”. Jeżeli zatem powód

w marcu 2021 r. uzyskiwał wynagrodzenie, a nie uposażenie z tytułu pełnionej służby, to do porównania wynagrodzenia przyznanego przez pozwaną za kwiecień 2021 r. należy uwzględnić jedynie wynagrodzenie zasadnicze powoda uzyskane w marcu 2021 r., bez jakichkolwiek dodatków, w tym nawet tych o charakterze stałym. Art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z. w odniesieniu do wynagrodzenia, w przeciwieństwie do uposażenia, nakazuje uwzględnić jedynie samo wynagrodzenie zasadnicze, bez jakichkolwiek dodatków.

Skarżący zwrócił uwagę, że powód, na potrzeby porównania wynagrodzenia zasadniczego określonego przez pozwanego za miesiąc kwiecień 2021 r. do wynagrodzenia uzyskanego w marcu 2021 r., wskazał, że łącznie w marcu 2021 r. miał uzyskać wynagrodzenie w wysokości 101.434,34 zł. Na powyższą kwotę miało się złożyć zarówno wynagrodzenie uzyskane u pozwanej za wykonywanie pracy w miesiącu lutym 2021 r.

w związku z wykonaniem decyzji nr (...) w wysokości 68.695,06 zł, jak

i wynagrodzenie uzyskane przez powoda u pięciu innych przedsiębiorców z tytułu świadczonych w lutym 2021r. usług. Tak wyliczone wynagrodzenie przez powoda, jako mające stanowić „wynagrodzenie zasadnicze (...) które osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymała w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu jej do pracy przy zwalczaniu epidemii” w rozumieniu art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z., jest kwestionowane zarówno przez pozwanego, jak i obecnie przez Skarb Państwa. Wyliczenie to zostało bowiem – zdaniem apelującego - dokonane przez powoda w sposób sprzeczny z treścią art. 47 ust. 10 u.z.z.z., a także celem tego przepisu.

Konieczne jest przy tym odrębne odniesienie się do wszystkich składowych wynagrodzenia określonego przez powoda.

Według apelującego - zgodnie z art. 47 ustawy z 5 grudnia 2008r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U.2021. poz.2069 - zwanej dalej ustawą), pracownicy podmiotów leczniczych, osoby wykonujące zawody medyczne oraz osoby, z którymi podpisano umowy na wykonywanie świadczeń zdrowotnych, mogą być skierowani do pracy przy zwalczaniu epidemii. Do pracy przy zwalczaniu epidemii mogą być skierowane także inne osoby, jeżeli ich skierowanie jest uzasadnione aktualnymi potrzebami podmiotów kierujących zwalczaniem epidemii (ust.1). Skierowanie do pracy przy zwalczaniu epidemii na terenie województwa, w którym osoba skierowana posiada miejsce pobytu lub jest zatrudniona, wydaje właściwy wojewoda w drodze decyzji (ust. 2 i 4). Decyzja

o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii stwarza obowiązek pracy przez okres do 3 miesięcy w podmiocie leczniczym lub w innej jednostce organizacyjnej wskazanych w decyzji. Do ww. okresu nie zalicza się okresu niezdolności do pracy (ust. 7 i 8a). Mając na uwadze wykładnię celowościową art. 47 ust. 10 ustawy niewątpliwie należy uznać, że osoba skierowana do pracy ma mieć zrekompensowaną utratę zarobków w związku ze skierowaniem jej - decyzją wojewody - do pracy przy zwalczaniu epidemii. Tym samym, przy ustalaniu minimalnego wynagrodzenia, które osoba skierowana ma otrzymać w wyznaczonym jej w decyzji podmiocie, należy wziąć pod uwagę zarobek, który osoba ta otrzymała, w podmiocie w którym musiała zawiesić stosunek zatrudnienia w związku z obowiązkiem wykonania decyzji, w miesiącu poprzedzającym miesiąc wydania decyzji wojewody. Mowa jest więc tu o zarobku utraconym w związku z wykonaniem decyzji. Osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii nie może ponieść uszczerbku finansowego na skutek wykonania nałożonego na nią decyzją wojewody obowiązku. W związku z tym, jeżeli osoba skierowana nie utraciła dotychczasowych zarobków, bądź ich części, ponieważ wykonanie decyzji nie uniemożliwiło jej wykonywania dotychczasowego zatrudnienia, to nie występuje brak w sferze materialnej tej osoby i w konsekwencji nie ma konieczności rekompensacji.

Skarżący zwrócił uwagę, że powód wskazał, iż do obliczenia wynagrodzenia uzyskanego w marcu 2021 r., które ma współkształtować dolną granicę wynagrodzenia u pozwanej za kwiecień 2021 r., należy uwzględnić pełne wynagrodzenia z tytułu świadczonej u pozwanej pracy w lutym 2021 r. w wyniku wykonania decyzji nr (...), za którą to pracę powód w marcu 2021r. uzyskał wynagrodzenie w łącznej wysokości 68.695,06 zł. Takie stanowisko – w opinii skarżącego - powoda jest jednak sprzeczne z jednoznaczną treścią art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z.

Na wynagrodzenie za luty 2021 r., uzyskane przez powoda od pozwanej w marcu 2021r., złożyły się następujące składniki: stawka zasadnicza w kwocie 13.500 zł, dodatek 100% za dyżury medyczne w kwocie 2136,26 zł, dodatek 50% za dyżury medyczne w kwocie 2050,96 zł, dodatek za dyżury medyczne w porze nocnej w wysokości 88,62 zł oraz dodatek wyrównawczy w wysokości 50.919,22 zł. Poszczególne składowe i ich wysokość, wynikające z dokumentów przedłożonych przez pozwanego, nie są kwestionowane przez żadną ze stron.

Apelujący Skarb Państwa podniósł, że do kalkulacji wynagrodzenia powoda u pozwanej za kwiecień 2021 r. w trybie art. 47 ust. 10 u.z.z.z. z kwoty brutto wynagrodzenia powoda u pozwanej za miesiąc luty 2021r. możliwe jest uwzględnienie tylko i wyłącznie jednego składnika tego wynagrodzenia, a to wynagrodzenia (stawki) zasadniczej w kwocie 13.500 zł.

Nie budzi przy tym żadnych wątpliwości, w świetle dokumentów przedłożonych przez pozwanego, że kwoty: 2.136,26 zł, 2.050,96 zł, 88,62 zł i 50.919,22 zł, stanowiące składowe wynagrodzenia wypłaconego powodowi przez pozwaną w marcu 2021 r., nie stanowiły wynagrodzenia zasadniczego powoda, jakie uzyskał w marcu 2021 r., ale tylko i wyłącznie dodatki do wynagrodzenia zasadniczego. Dodatki do wynagrodzenia zasadniczego, w przeciwieństwie do dodatków do uposażenia zasadniczego, w świetle art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z. nie są i nie mogą być zaś uwzględniane przy kalkulacji wynagrodzenia osoby skierowanej do pracy przy zwalczaniu epidemii.

W konsekwencji – jak podnosi apelujący - trafne jest stanowisko pozwanego, że do kalkulacji wynagrodzenia powoda za miesiąc kwiecień 2021r. z wskazanej przez powoda kwoty 68.695,06 zł możliwe jest uwzględnienie tylko i wyłącznie kwoty 13.500 zł jako stanowiącej stawkę (wynagrodzenie) zasadnicze. Pozostałe składowe tej kwoty, stanowiące dodatki do wynagrodzenia, nie podlegają uwzględnieniu w kalkulacji wynagrodzenia w świetle art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z.

Pozwana (...) Sp. z o.o. zaskarżyła zaprezentowany wyrok w pkt 1, 3 i 4 wyroku, zarzucając Sądowi pierwszej instancji:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegających na przyjęciu przez Sąd, że dochody, jakie powód utracił, w związku ze skierowaniem do pracy przy zwalczaniu epidemii na mocy decyzji Wojewody, to dochody uzyskane w listopadzie 2020

r. tj. w miesiącu poprzedzającym pierwszą z wydanych decyzji Wojewody, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego (a to: oświadczenia powoda o otrzymanym wynagrodzeniu z 1 kwietnia 2021r.; zaświadczenia z 22 marca 2021r. Przedsiębiorstwo (...) S.A.; zaświadczenia z 26 marca 2021r. (...) Centrum Medyczne (...). Sp. z o.o.; zaświadczenia z 1 kwietnia 2021r. (...) Sp. z o.o.; zaświadczenia z 1 kwietnia 2021r. (...); zaświadczenia o zarobkach z 29 marca 2021r. (...) s. c. oraz pism procesowych pełnomocnika powoda) wynika, że powód, pomimo skierowania do pracy przy zwalczaniu epidemii w (...) Sp. z o.o. na skutek pierwszej decyzji Wojewody w dalszym ciągu wykonywał dotychczasową działalność zarobkową i osiągał z niej dochody, wobec czego, wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji, powód nie utracił dochodów w związku z realizacją decyzji Wojewody, co powinno skutkować oddaleniem powództwa w całości;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegających na przyjęciu przez Sąd, że według stanowiska pozwanej lekarz skierowany do pracy przy zwalczaniu epidemii ma zakaz wykonywania innej pracy niż przy zwalczaniu epidemii, w okresie skierowania; zdaniem Sądu pozbawienie go możliwości wyrównania wynagrodzenia do poziomu dochodów tylko nieutraconych byłoby dla lekarza dyskryminujące, podczas gdy stanowisko prezentowane przez pozwaną nie dotyczy tego, czy lekarz skierowany do pracy przy zwalczaniu epidemii ma prawo do wykonywania równolegle innej pracy lub działalności zarobkowej lecz tego, czy pomimo kontynuacji dotychczasowej działalności i osiągania z niej w dalszym ciągu dochodów, lekarz może żądać wyrównania wynagrodzenia uzyskiwanego od pozwanej, w związku ze skierowaniem do pracy przy zwalczaniu epidemii, do wynagrodzenia otrzymanego w miesiącu poprzedzającym miesiąc w którym wydana została decyzja o skierowaniu lekarza do pracy przy zwalczaniu epidemii;

3. naruszenie przepisu prawa materialnego, a to przepisu art. 47 ust. 10 w zw. z ust. 7 ustawy z 5 grudnia 2008r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że w sytuacji gdy powód pracował przy zwalczaniu epidemii, na podstawie dwóch następujących po sobie decyzji administracyjnych, to miesiącem, na podstawie którego należało ustalić wynagrodzenie powoda, również na podstawie II decyzji Wojewody, był miesiąc listopad 2020r. a nie miesiąc marzec 2021r.

(w którym powód uzyskał wynagrodzenie w łącznej kwocie 32 739,28 zł.), poprzedzający wydanie II decyzji, gdyż, jak błędnie uznał Sąd, marzec nie był miesiącem poprzedzającym skierowanie do pracy przy zwalczaniu epidemii tylko miesiącem pracy przy zwalczaniu epidemii, podczas gdy interpretacja ta jest sprzeczna z żądaniem samego powoda oraz

z treścią ust. 10 oraz ust. 7 art. 47 ustawy z 5 grudnia 2008r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, które to przepisy wyraźnie ograniczają do 3 miesięcy okres, na jaki decyzja o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii stwarza obowiązek pracy przy zwalczaniu epidemii oraz określają punkt odniesienia dla ustalenia wysokości wynagrodzenia osoby skierowanej do pracy przy zwalczaniu epidemii tj. miesiąc poprzedzający miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii;

4. naruszenie przepisu prawa materialnego, a to art. 8 k.p. przez brak uwzględnienia zarzutu naruszenia przez powoda zasad współżycia społecznego, polegającego na żądaniu wyrównania wynagrodzenia powoda, otrzymywanego od pozwanej w związku ze skierowaniem do pracy przy zwalczaniu epidemii, do wysokości wynagrodzenia otrzymanego w miesiącu poprzedzającym miesiąc wydania decyzji o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii, podczas gdy powód równolegle do pracy w szpitalu pozwanej w dalszym ciągu prowadził dotychczasową działalność zarobkową i osiągał z niej dochody, co prowadzi do „rekompensaty” dochodów, których powód faktycznie nie utracił.

W oparciu o podniesione zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelująca pozwana podniosła, że rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji należy zarzucić w szczególności brak uwzględnienia, że powód po wydaniu I decyzji Wojewody o skierowaniu do pracy przy zwalczeniu epidemii w Szpitalu pozwanej, w dalszym ciągu wykonywał dotychczasową działalność zarobkową i osiągał z niej dochody - co wynika z zebranego materiału dowodowego i zostało przyznane w pismach procesowych pełnomocnika powoda. Wobec tego zasądzenie na rzecz powoda „wyrównania” do wynagrodzenia otrzymanego przez powoda w listopadzie 2020 r. jest pozbawione uzasadnienia albowiem powód nie zawiesił dotychczasowej działalności zarobkowej. Wykonywał ją równolegle do pracy w Szpitalu pozwanej i osiągał z niej dochody. Spór między stronami nie dotyczył miesiąca, który należało wziąć pod uwagę przy ustalaniu wynagrodzenia powoda lecz tego, czy powód miał prawo do wyrównania wynagrodzenia otrzymywanego od pozwanej do wysokości wynagrodzenia uzyskanego przez powoda w miesiącu poprzedzającym miesiąc w którym wydana została II decyzja Wojewody (tj. w marcu 2021 r.) oraz czy powód miał prawo, wykazując wynagrodzenie za miesiąc marzec 2021 r., uwzględnić w tym wynagrodzeniu kwotę otrzymaną tytułem wynagrodzenia od pozwanej tj. 68 695,06 zł., co prowadziłoby do ciągłego wzrostu wynagrodzenia powoda, nieuzasadnionego zmianą zakresu czy rodzaju obowiązków powoda.

Niezależnie więc od zarzutu, kwestionującego żądanie powoda co do zasady, apelująca pozwana postawiła zarzut błędnego „wyrównania” wynagrodzenia powoda otrzymanego za pracę u pozwanej do wynagrodzenia uzyskanego przez powoda w listopadzie 2020 r. (tj. do kwoty 68.695,06 zł), zamiast do wynagrodzenia uzyskanego przez powoda w marcu 2021r. (miesiącu poprzedzającym miesiąc wydania II decyzji wojewody, na podstawie której powód dochodzi swych roszczeń) tj. do kwoty 32.739,28 zł. Sąd uznając żądanie powoda „wyrównania” wynagrodzenia otrzymanego od pozwanej, powinien dokonać wyrównania do kwoty 32.739,28 zł.

Skarżąca podniosła, że w treści uzasadnienia wyroku Sąd stwierdził, że w sytuacji gdy powód pracował nieprzerwanie przy zwalczaniu epidemii, na podstawie dwóch następujących po sobie decyzji administracyjnych, to miesiącem, na podstawie którego należało ustalić wynagrodzenie powoda, również na podstawie II decyzji wojewody, był miesiąc listopad 2020 r. albowiem miesiąc marzec 2021 r., poprzedzający wydanie II decyzji, nie był miesiącem poprzedzającym skierowanie do pracy przy zwalczaniu epidemii tylko miesiącem pracy przy zwalczaniu epidemii. Ustalenie to jest sprzeczne z twierdzeniami samego powoda, który jako punkt odniesienia dla ustalenia wysokości przysługującego mu wynagrodzenia wskazał marzec 2021 r. Zastosowana wykładnia jest również sprzeczna z art. 47 ust. 10 w zw. z ust 7 Ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, który stanowi, że decyzja o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii stwarza obowiązek pracy przez okres do 3 miesięcy w podmiocie leczniczym lub w innej jednostce organizacyjnej wskazanych w decyzji. Zgodnie natomiast z art. 47 ust. 10 (...) wynagrodzenie nie może być niższe niż wynagrodzenie lub uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami do uposażenia o charakterze stałym, które osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymała w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu jej do pracy przy zwalczaniu epidemii.

W niniejszej sprawie Wojewoda wydał dwie decyzje o skierowaniu powoda do pracy w Szpitalu pozwanej. Każda z tych decyzji miała samodzielny charakter i rodziła określone obowiązki po stronie skierowanej osoby, jak również podmiotu, do którego osoba ta została skierowana, a związane z zawarciem nowej umowy o pracę i ustaleniem wysokości wynagrodzenia przysługującego skierowanej osobie.

Zdaniem apelującej pozwanej zastosowana przez Sąd Okręgowy wykładnia, w wyniku której Sąd ten przyjął, że punktem odniesienia dla ustalenia wysokości wynagrodzenia powoda jest listopad 2020 r., jest więc sprzeczna z treścią przytoczonych przepisów.

W oświadczeniu z 1 kwietnia 2021 r. o otrzymanym wynagrodzeniu, złożonym pozwanej w związku z wydaniem przez wojewodę drugiej decyzji, powód wskazał, że w marcu 2021 r. otrzymał wynagrodzenie w wysokości 101.434,34 zł, jednak z załączonych przez powoda faktur wynika, że faktycznie uzyskał on, wykonując dotychczasową działalność, wynagrodzenie w łącznej kwocie 32.739,28 zł. Wobec tego nawet gdyby uznać, że

powód nie był zobowiązany do wykazania dochodów, które utracił wykonując decyzje Wojewody, Sąd powinien, jako podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia powoda na podstawie drugiej decyzji Wojewody, przyjąć wartość 32.739,28 zł, wynikającą z oświadczenia powoda o dochodach osiągniętych za marzec 2021 r. a nie kwotę 68.695,06 zł wynikającą z oświadczenia powoda o dochodach uzyskanych przez niego w listopadzie 2020 r. „Wyrównanie” powinno więc nastąpić do kwoty 32.739,28 zł.

Zaskarżonemu wyrokowi apelująca zarzuciła również błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu przez Sąd, że dochody, jakie powód utracił, w związku ze skierowaniem do pracy przy zwalczaniu epidemii, to dochody uzyskane w listopadzie 2020 r., podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób bezsporny wynika, że powód po listopadzie 2020 r. w dalszym ciągu prowadził dotychczasową działalność zarobkową. Okoliczność tą potwierdzają złożone do akt dokumenty w postaci:

- oświadczenia powoda o otrzymanym wynagrodzeniu z 1 kwietnia 2021r.,
- zaświadczenia z 22 marca 2021r. Przedsiębiorstwo (...) S.A.,
- zaświadczenia z 26 marca 2021r. (...) Centrum Medyczne (...). Sp. z o.o.,
- zaświadczenia z 1 kwietnia 2021r. (...) Sp. z o.o.,
- zaświadczenia z 1 kwietnia 2021r. (...),
- zaświadczenia o zarobkach z 29 marca 2021r. (...) s.c.

W rzeczywistości Sąd pierwszej instancji nie poczynił żadnych ustaleń w zakresie utraconych przez powoda dochodów. Tymczasem pozwana w treści sprzeciwu podniosła, że zywiała powoda do wskazania wysokości dochodów utraconych przez powoda w związku z realizacją decyzji Wojewody, które to wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

Pozwana podnosiła również, że na podstawie przedłożonych pozwanej przez powoda dokumentów źródłowych stwierdziła, że mechanizm obliczania wysokości wynagrodzenia, wskazywanego w treści oświadczenia o otrzymanym wynagrodzeniu, polegał na sumowaniu wynagrodzenia otrzymanego w miesiącu poprzedzającym wydanie kolejnej decyzji Wojewody, zarówno w (...) Sp. z o.o., jak również w innych miejscach zatrudnienia. Jak bowiem wynika z przedkładanych przez powoda dokumentów źródłowych, po skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii w dalszym ciągu, równoległe z pracą w (...) Sp. z o.o. na podstawie decyzji Wojewody, powód kontynuował zatrudnienie w innych podmiotach leczniczych i otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie. Powód po raz kolejny, w związku ze skierowaniem decyzją Wojewody (...) do pracy w (...) Sp. z o.o., w oświadczeniu o wysokości wynagrodzenia otrzymanego w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii, uwzględnił wynagrodzenie otrzymane z innych źródeł aniżeli praca w (...) Sp. z o.o. oraz wynagrodzenie otrzymane za pracę w (...) Sp. z o.o. (łącznie 101 434,34 zł). Wskazany wyżej mechanizm prowadził do ponownego uwzględniania w kolejnym oświadczeniu powoda zarobków z tych samych źródeł, jakie wskazał powód w pierwszym oświadczeniu oraz ciągłego znacznego wzrostu wynagrodzenia, w związku z wydawaniem w stosunku do powoda kolejnej decyzji Wojewody o skierowaniu do pracy w (...) Sp. z o.o.

Strona pozwana podniosła, że w oświadczeniu z 7 grudnia 2020 r. powód wskazał, że w listopadzie 2020 r. otrzymał wynagrodzenie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w kwocie 68.695,06 zł brutto. Natomiast w oświadczeniu z 1 kwietnia 2021 r. o otrzymanym wynagrodzeniu powód wskazał, że w marcu 2021 r. otrzymał wynagrodzenie w wysokości 101.434,34 zł., podczas gdy z załączonych przez powoda faktur wynika, że uzyskał wynagrodzenie w łącznej kwocie 32.739,28 zł.

Mając na uwadze powyższe, pozwana na etapie przedsądowym zwróciła się do powoda z prośbą o wyjaśnienie, czy w związku z realizacją przez powoda obowiązków wynikających z wydanych przez Wojewodę (...) decyzji o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii w (...) Sp. z o.o., powód zaprzestał realizacji dotychczasowego zatrudnienia (bez względu na podstawę zatrudnienia), co skutkowało utratą przez powoda całości lub części wynagrodzenia. Pozwana zwróciła się o wskazanie podmiotu, w którym powód nie mógł kontynuować zatrudnienia, w związku z realizacją decyzji Wojewody oraz utraconą w związku z tym kwotą wynagrodzenia, jak również okres, za jaki powód utracił wynagrodzenie. Powód nie odpowiedział na powyższe wezwanie pozwanej. Brak jakiegokolwiek odpowiedzi powoda na wezwanie pozwanej do wskazania utraconych zarobków oraz przedkładane przez powoda dokumenty finansowe i oświadczenia – w ocenie apelującej - wskazują, że powód tychże zarobków nie utracił. Powód pracował więc w dalszym ciągu w dotychczasowym miejscu pracy (równoległe z pracą w (...) Sp. z o.o.) i otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie, jak przed skierowaniem do pracy przy zwalczaniu epidemii w szpitalu pozwanej.

Zdaniem apelującej pozwanej Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że stanowisko pozwanej, zarzucające dalszą, równoległą pracę powoda w ramach dotychczasowej działalności i uzyskiwanie z niej dochodu prowadziłoby do wniosku, że lekarz ma zakaz wykonywania innej pracy niż przy zwalczaniu epidemii w okresie skierowania. Spór w zakresie interpretacji znajdujących zastosowanie przepisów nie dotyczy jednak tego, czy lekarz skierowany do pracy przy zwalczaniu epidemii ma prawo do wykonywania innej pracy lecz tego, czy pomimo równoległego wykonywania innej pracy i osiągania z niej dochodów lekarz może żądać wyrównania wynagrodzenia uzyskiwanego w związku ze skierowaniem do pracy przy zwalczaniu epidemii do wynagrodzenia otrzymanego w miesiącu poprzedzającym miesiąc w którym wydana została decyzja o skierowaniu lekarza do pracy przy zwalczaniu epidemii. Skoro skierowany lekarz nadal prowadzi dotychczasową działalność zarobkową i osiąga z niej dochody to brak jest podstaw do wyrównania wynagrodzenia uzyskiwanego w (...) Sp. z o.o., stanowiącego 200 % wynagrodzenia na podobnym stanowisku w Szpitalu pozwanej, do wynagrodzenia otrzymanego przez powoda w miesiącu poprzedzającym miesiąc wydania decyzji przez Wojewodę.

Apelująca pozwana zarzuciła również orzeczeniu Sądu pierwszej instancji naruszenie art. 8 k.p. przez brak uwzględnienia zarzutu naruszenia przez powoda zasad współżycia społecznego, polegającego na żądaniu wyrównania wynagrodzenia powoda, otrzymywanego od pozwanej w związku ze skierowaniem do pracy przy zwalczaniu epidemii, do wysokości wynagrodzenia otrzymanego w miesiącu poprzedzającym miesiąc wydania decyzji o skierowaniu do zwalczania epidemii, podczas gdy powód równoległe do pracy w szpitalu pozwanej, w dalszym ciągu prowadził dotychczasową działalność zarobkową i osiągał z niej dochody, co prowadzi do „rekompensaty” dochodów, których powód faktycznie nie utracił. Zdaniem pozwanej uwzględnienie roszczeń powoda prowadzi do pokrzywdzenia innych lekarzy pracujących w szpitalu pozwanej, którzy wykonywali taką samą pracę jak powód, jednak nie na podstawie decyzji Wojewody. Powód już na podstawie art. 47 ust. 10 ustawy zagwarantowane miał 200% przeciętnego wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego na danym stanowisku pracy w Szpitalu pozwanej. Dalszy nieuzasadniony wzrost wynagrodzenia powoda godziłby więc również w zasadę, że pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości.

Powód wniósł o oddalenie apelacji pozwanej jako bezzasadnej oraz o wyznaczenie rozprawy i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia prawomocności orzeczenia do dnia zapłaty.

Powód zwrócił uwagę, że w ocenie pozwanej, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powód nie utracił zarobków, pozwana pomija jednak całkowicie to, że sens i funkcja regulacji nie sprowadza się jedynie do rekompensaty utraconych zarobków lekarza, a wprost przeciwnie - ma go wynagradzać w związku z narażaniem zdrowia i życia przy zwalczaniu epidemii.

Pozwana uważa także, iż Sąd błędnie ustalił, jakoby rzekomo lekarz skierowany do pracy przy zwalczaniu epidemii utracił prawo zarobkowania. Tego typu okoliczność nie ma dla sprawy jednak znaczenia, gdyż jak wyżej wskazano przesłanka utraty dochodów nie jest podstawą zasądzenia wynagrodzenia.

Pozwana twierdzi, że wyrównanie powinno być naliczane do wysokości wynagrodzenia z marca, bez uwzględniania wynagrodzenia za pracę u samej M.

Sp. z o. o. (...) to – w ocenie powoda - niekonsekwencja niebiorąca pod uwagę brzmienia przepisu art. 47 ust. 10 Ustawy. *Lege non distinguente, nec nostrum non distinguere*, ustawodawca nie różnicuje rodzaju i źródła dochodów, a - jak sama pozwana zauważa - maksymalny okres wykonywania pracy na podstawie skierowania wynosi 3 miesiące. Z tej racji, jeśli powód pracował ponad podstawowe trzy miesiące przy zwalczaniu epidemii, nie ma podstaw do odliczania wynagrodzenia uzyskiwanego od (...) Sp. z o. o. od wynagrodzenia prawnie relewantnego, do którego równać ma się wynagrodzenie z art. 47

ust. 10 Ustawy. Powód nie był pozbawiony zarobkowania gdzie indziej. Nieuprawnionym jest czynienie mu wręcz wyrzutu i wyciąganie niekorzystnych dlań konsekwencji z tego tytułu,

że pracował ponadnormatywnie i poza narażaniem swojego życia i zdrowia w kontakcie

z pacjentami zarażonymi wirusem SARS-CoV-2 ponadto podejmował inne aktywności zawodowe, realizując obowiązki lekarza.

Zdaniem powoda całkowicie nieuprawniony jest zarzut o naruszeniu przez Sąd pierwszej instancji art. 8 k.p. W oparciu o ten przepis nie wolno zmieniać bezwzględnie wiążących reguł (a cały czas znika z pola widzenia pozwanej to, że wynagrodzenie

z art. 47 ust. 10 Ustawy to minimalne wynagrodzenie za pracę przy zwalczaniu epidemii).

Powód nie wybrał sobie stanowiska i rodzaju pracy, w przeciwieństwie do innych pracowników zatrudnianych przez (...) Sp. z o. o. Ustawodawca szacował, że skierowanych do pracy przy zwalczaniu epidemii będzie 1% lekarzy (por. 33 strona uzasadnienia projektu Ustawy z dnia 28 października 2020 r. o zmianie niektórych ustaw

w związku z przeciwdziałaniem sytuacjom kryzysowym związanym z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U. z 2020 r. poz. 2112). Było to relatywnie mała grupa zawodowa.

Decyzja administracyjna o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii nosi element władczy, jest wyjątkiem od konstytucyjnej zasady wolności pracy. Wyjątek ten narusza podstawowe prawa obywatelskie powoda, wskazane w art. 65 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

Przedstawiciel Skarbu Państwa wniósł o oddalenie apelacji powoda oraz zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego, w tym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej RP kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych, wraz z ustawowymi odsetkami zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

Zdaniem interwenienta ubocznego uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że marzec 2021 r. był miesiącem pracy powoda przy zwalczaniu epidemii znajduje oparcie

w zgromadzonym materiale dowodowym i oświadczeniach powoda, także zawartych

w apelacji. Powód bowiem świadczył pracę u pozwanego z tytułu skierowania do pracy przy zwalczaniu epidemii od 1 do 26 marca 2021 r., co jasno wynika zarówno z twierdzeń samego powoda, jak i zgromadzonych w sprawie dokumentów. Nie jest zatem zrozumiałym zarzut powoda, dlaczego Sąd pierwszej instancji miał wadliwie uznać, że miesiąc marzec 2021 r.

nie był miesiącem pracy powoda przy zwalczaniu epidemii, skoro powód taką właśnie pracę świadczył od 1 do 26 marca 2021 r. Nawet jeżeli nie był to pełny miesiąc świadczenia pracy (bez 5 dni), to nie zmienia to tego, że był to miesiąc świadczenia pracy z tytułu skierowania do zwalczania epidemii.

Jakkolwiek interwenient uboczny podtrzymał twierdzenia dotyczące sposobu ustalania wynagrodzenia na gruncie art. 47 ust. 10 u.z.z.z. zaprezentowane w apelacji z 21 marca 2022r., to

z ostrożności procesowej wskazał, że jedynie porównując argumentację Sądu pierwszej instancji i argumentację powoda (a pomijając argumenty interwenienta ubocznego i pozwanego) zdecydowanie należałoby przyznać prymat argumentacji zaprezentowanej przez Sąd pierwszej instancji.

W tym kontekście podniósł, iż można twierdzić, że istotą mechanizmu z art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z. jest porównanie wynagrodzenia osoby skierowanej do pracy przy zwalczaniu epidemii w miesiącu, w którym będzie świadczyć taką pracę, z miesiącem,

w którym takiej pracy w ogóle nie świadczyła, celem ustalenia prawidłowej wysokości tego wynagrodzenia. Możliwe jest bowiem uznanie, że ustawodawca odwołując się w art. 47

ust. 10 u.z.z.z. do miesiąca poprzedzającego skierowanie do pracy przy zwalczaniu epidemii nie odwołał się jedynie do miesiąca jako jednostki czasu dla ustalenia wysokości wynagrodzenia, ale także do miesiąca jako okresu czasu, w którym praca przy zwalczaniu epidemii nie była jeszcze świadczona przez osobę skierowaną. Powyższe znajdowałoby uzasadnienie w celu mechanizmu kalkulacji wynagrodzenia z art. 47 ust. 10 zdanie drugie u.z.z.z., którym jest zapewnienie osobie, która została skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii, przynajmniej takich samych dochodów jak podczas świadczenia pracy, której wykonywanie musi czasowo „zawiesić” z uwagi na konieczność przeciwdziałania epidemii. Jakkolwiek uzyskanie tego celu jest możliwe przy zastosowaniu wykładni art. 47 ust. 10 u.z.z.z. zaprezentowanej przez interwenienta ubocznego w apelacji i w sytuacji powoda odpowiednie obliczenie wynagrodzenia także za miesiąc marzec 2021r., to - alternatywnie (jeżeli już) - hipotetycznie można byłoby ten cel osiągnąć także w drodze zaproponowanej przez Sąd pierwszej instancji i twierdzić, że takie porównanie powinno dotyczyć takiego miesiąca, w którym praca przy zwalczaniu epidemii w ogóle nie była świadczona i osoba skierowana do pracy nie była zmuszona do „zwieszenia” dotychczasowego zatrudnienia czy wykonywanej działalności. Tego warunku nie spełniałby wówczas, wbrew oczekiwaniom powoda, miesiąc marzec 2021r. w odniesieniu do sytuacji powoda, skoro wówczas powód przez aż 26 dni świadczył pracę w ramach skierowania do zwalczania epidemii.

Pozwana (...) Sp. z o.o., wniosła o oddalenie apelacji powoda oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego za drugą instancję, według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanej powód wnosząc apelację w dalszym ciągu dochodzi roszczenia, które nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia prawnego. Otóż bowiem powód na podstawie pierwszej decyzji wojewody o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymał

u pozwanej wynagrodzenie w wysokości uwzględniającej potencjalną sytuację braku uzyskiwania dochodów z innych źródeł aniżeli zatrudnienie w (...) Sp. z o.o. Tymczasem faktycznie powód równoległe z pracą w (...) Sp. z o.o. na podstawie wykonywanej na podstawie decyzji Wojewody, świadczył w dalszym ciągu usługi na rzecz innych podmiotów i otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie. Uwzględnienie żądania powoda prowadziłoby więc do bezpodstawnego wzbogacenia. Powód otrzymałby bowiem zarówno wynagrodzenie za pracę w (...) Sp. z o.o., którego wysokość miała rekompensować powodowi dochody utracone w związku z zawieszeniem dotychczasowego zarobkowania, jak również dochody, które powód jednak uzyskiwał, kontynuując działalność zarobkową, prowadzoną przed wydaniem decyzji przez Wojewodę.

Pozwana podniosła, że z treści oświadczenia z 1 kwietnia 2021 r. wynika, że powód na potrzeby ustalenia wynagrodzenia za kolejny trzymiesięczny okres pracy w związku

z kolejnym skierowaniem powoda przez Wojewodę do pracy przy zwalczaniu epidemii, ujął w treści oświadczenia zarówno wynagrodzenie otrzymywane w (...) Sp. z o.o. w kwocie 68.695,06 zł, obliczone zgodnie z art. 47 ust 10 wskazywanej ustawy (tj. uwzględniające już wysokość wynagrodzenia otrzymanego przez powoda u dotychczasowych zleceniodawców (pracodawców) w miesiącu poprzedzającym pierwsze skierowanie powoda do pracy

w szpitalu pozwanej decyzją wojewody) jak również ponownie ujął w oświadczeniu wynagrodzenie otrzymane u dotychczasowego zleceniodawcy (pracodawcy). Stosując taki mechanizm, wynagrodzenie powoda w związku z każdą kolejną decyzją wojewody

o skierowaniu do zwalczania epidemii w szpitalu pozwanej ulegałoby zwiększeniu o wartość wynagrodzenia otrzymywanego przez powoda u dotychczasowego zleceniodawcy oraz

u pozwanej. Taka wykładnia art. 47. ust 10 jest sprzeczna z celem tego przepisu.

Na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę apelacyjną pełnomocnicy stron poparli własne apelacje oraz wnieśli o oddalenie apelacji przeciwników procesowych oraz zwrot kosztów procesu z postępowania zainicjowanego apelacjami przeciwników procesowych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Uzupełniając postępowania dowodowe o dowody z dokumentów w postaci umów o pracę i świadectwo pracy, uznał, iż jedynie apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie.

Przystępując do oceny zgłoszonych przez apelujących zarzutów, wskazać trzeba, iż postępowanie apelacyjne ma charakter kontrolny, ale jest także kontynuacją postępowania przed sądem pierwszej instancji i zmierza do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy. Przyjęta koncepcja apelacji pełnej nakłada na sąd drugiej instancji powinność dokonania samodzielnej oceny dowodów zgromadzonych przez sąd pierwszej instancji oraz przeprowadzonych przed sądem odwoławczym, a także ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Sąd drugiej instancji stosuje zarówno przepisy szczególne odnoszące się do postępowania przed tym sądem (art. 381, 382 k.p.c.), jak i odpowiednio - z mocy odesłania zawartego w art. 391 § 1 k.p.c. - przepisy regulujące przebieg postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji (227, 235-315 k.p.c.). Skoro sąd drugiej instancji rozpoznaje w postępowaniu apelacyjnym "sprawę", a nie "apelację" (ta cecha odróżnia postępowanie apelacyjne od postępowania kasacyjnego), to jego obowiązkiem jest po pierwsze, rozpoznanie sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), po drugie zaś, wydanie orzeczenia na podstawie materiału procesowego zgromadzonego w całym dotychczasowym postępowaniu (art. 382 k.p.c.) i po trzecie, danie temu wyrazu w treści uzasadnienia wyroku (art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.).

Zatem wskazać należy, iż Wojewoda (...) decyzją z dnia 2 grudnia 2020 r.

(nr (...)), na podstawie art. 47 ust. 1, 2, 4, 5, 6, 6a oraz 8 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1845 z późn. zm.) skierował powoda G. M. do pracy przy zwalczaniu epidemii wirusa SARS-CoV-2 na terenie województwa (...), w podmiocie leczniczym M.

Sp. z o.o. z siedzibą w T., na okres trzech miesięcy, począwszy od dnia 4 grudnia

2020 r. W decyzji tej poinformowano również powoda, że do wymienionego okresu skierowania do pracy nie zalicza się okresu niezdolności do pracy (k. 8).

Następnie w dniu 4 grudnia 2020 r. pozwana (...) Sp. z o.o. w T. zawarła

z powodem G. M. umowę o pracę na czas określony - okres trzech miesięcy począwszy od dnia 4 grudnia 2020 r., na stanowisku starszego asystenta na pełen etat, wskazując, że umowa ta zawarta została na podstawie decyzji Wojewody (...) z dnia

2 grudnia 2020 r., nr (...). W treści umowy strony przyjęły, że do wymienionego okresu skierowania do pracy nie zalicza się okresu niezdolności do pracy, zaś powodowi będzie przysługiwała stawka zasadnicza w wysokości 13.500 zł brutto miesięcznie oraz inne składowe zgodnie z ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń

i chorób zakaźnych u ludzi.

Powyższa decyzja skierowana została do lekarza neurologa, wykonującego swój zawód w formie jednoosobowej działalności gospodarczej jako indywidualna specjalistyczna praktyka lekarska. W miesiącu poprzedzającym wydanie opisanej decyzji o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii, czyli w listopadzie 2020 r., powód w ramach indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej, realizował umowy o świadczenie usług zdrowotnych zawarte wcześniej z następującymi podmiotami leczniczymi:

- (...) w Z.,

- (...) w S.,

- (...) w Z.,
- (...) w T.,
- Przedsiębiorstwo (...) w U.,
- Wojewódzki Szpital (...) w L.,

uzyskując za swe usługi wynagrodzenie w łącznej wysokości wynoszącej 68,695,06 zł (k. 43 – 50).

W sprawie nie budzi wątpliwości, iż na podstawie umowy o pracę z dnia 4 grudnia 2020 r. pozwana wypłacała powodowi wynagrodzenie w wysokości wyznaczonej przez opisaną wyżej łączną kwotę wynagrodzeń uzyskanych przez powoda w listopadzie 2020 r.

z umów o świadczenia usług zdrowotnych zawartych i realizowanych z wymienionymi podmiotami leczniczymi.

Trzeba także wskazać, że w związku z wystąpieniem w trakcie tego zatrudnienia niezdolności do pracy powoda od dnia 28 grudnia 2020 r. do dnia 19 stycznia 2021 r. do przyjętego w umowie o pracę z dnia 4 grudnia 2020 r. okresu 3 miesięcy, zgodnie

z przepisem art. 47 ust. 8a ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, pracodawca doliczył okres 23 dni i umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 26 marca 2021 r. (k. 158).

Według twierdzeń powoda, którym pozwana nie zaprzeczyła, opisana wyżej niezdolność do pracy spowodowana została u powoda skutkami zakażenia wirusem SARS – CoV-2.

Dalej podnieść należy, iż według zgodnych oświadczeń pełnomocników stron na rozprawie apelacyjnej, w okresie opisanego wyżej terminowego zatrudnienia kierownik pozwanego podmiotu leczniczego nie wprowadził wobec powoda ograniczeń przy udzielaniu świadczeń opieki zdrowotnej innym pacjentom niż z podejrzeniem lub zakażeniem wirusem SARS-Cov-2.

Zatem, po zawarciu opisaney wyżej terminowej umowy o pracę z pozwaną powód kontynuował swoją działalność w ramach indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej

i w marcu 2021 r., z wynagrodzenia za pracę u strony pozwanej oraz z wynagrodzeń za realizację umów o świadczenie usług zdrowotnych z następującymi podmiotami leczniczymi:

- (...) w Z.,
- (...) w S.,
- (...) w Z.,
- (...) w T.,
- Przedsiębiorstwo (...) w U.,

uzyskał wynagrodzenie w łącznej kwocie 101,434,34 zł (k. 51 – 58).

Następnie, decyzją Wojewody (...) z 1 kwietnia 2021 r. (nr (...)) na podstawie art. 47 ust. 1, 2, 4, 5, 6, 6a oraz 8 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1845 z późn. zm.) powtórnie skierowano powoda G. M. do pracy przy zwalczaniu epidemii wirusa SARS-CoV-2 na terenie województwa (...), w podmiocie leczniczym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., a okres trzech miesięcy, począwszy od dnia 1 kwietnia 2021 r. (k. 7).

W dniu 1 kwietnia 2021 r. pozwana (...) Sp. z o.o. w T. zawarła z powodem G. M. umowę o pracę na czas określony - okres trzech miesięcy począwszy od dnia 1 kwietnia 2021 r., na stanowisku starszego asystenta na pełen etat, wskazując,

że umowa ta zawarta została na podstawie decyzji Wojewody (...) z dnia 1 kwietnia 2021 r., nr (...). W treści umowy strony przyjęły, że do wymienionego okresu skierowania do pracy nie zalicza się okresu niezdolności do pracy, zaś powodowi będzie przysługiwała stawka zasadnicza w wysokości 13.500 zł brutto miesięcznie oraz inne składowe zgodnie z ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (k. 159).

Tak więc podnieść należy, iż na mocy przepisu art. 47 ust. 10 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (w brzmieniu obowiązującym od dnia 29 listopada 2020 r.), osobie skierowanej do pracy na podstawie decyzji przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w wysokości nie niższej niż 200 % przeciętnego wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego na danym stanowisku pracy w zakładzie wskazanym w tej decyzji lub w innym podobnym zakładzie, jeżeli w zakładzie wskazanym nie ma takiego stanowiska. Wynagrodzenie nie może być niższe niż wynagrodzenie lub uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami do uposażenia o charakterze stałym, które osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymała w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu jej do pracy przy zwalczaniu epidemii. Osobom, którym wynagrodzenie ustalono na podstawie uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia o charakterze stałym, wynagrodzenie to wypłaca się miesięcznie z góry w pierwszym dniu roboczym miesiąca, za który ono przysługuje.

Dokonując zatem wykładni przywołanego przepisu podkreślić trzeba, iż wśród metod i zasad wykładni aktów normatywnych decydujące znaczenie tradycyjnie przypisuje się wykładni logiczno-językowej, a wtedy, gdy ta zawodzi, prowadząc do wyników niedających się pogodzić z racjonalnym działaniem ustawodawcy i celem, jaki dana norma ma realizować, sięga się do dyrektyw wykładni systemowej i funkcjonalnej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2004 r., III PZP 12/03 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 lipca 2009 r., II PK 37/09 oraz z dnia 25 listopada 2009 r., II PK 137/09).

Zatem dokonując wykładni logiczno – językowej zwrotu „wynagrodzenie które osoba skierowana do pracy przy zwalczaniu epidemii otrzymała w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu jej do pracy przy zwalczaniu epidemii”, zauważyć trzeba, iż ustawodawca nie ograniczył podstawy wymiaru należnego wynagrodzenia do „wynagrodzenia ze stosunku pracy” Tymczasem zawód medyczny (lekarza specjalisty), który polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, może być wykonywany nie tylko na podstawie stosunku pracy z podmiotami leczniczymi lecz również na podstawie umów cywilnoprawnych, nazywanych umowami o usługi medyczne, do których na podstawie art. 750 k.c. stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego o umowach zlecenia. Umowy tego rodzaju są dwustronnymi stosunkami cywilnoprawnymi, w których każda ze stron występuje wobec siebie w roli wierzyciela, gdyż na ich podstawie lekarz świadczący usługę medyczną uzyskuje wynagrodzenie „odpowiadające wykonanej pracy” (art. 735 w związku z art. 750 k.c.).

Tak więc, z brzmienia powołanego przepisu wynika w sposób jasny, iż dla lekarza wykonującego swój zawód w formie jednoosobowej działalności gospodarczej jako indywidualna specjalistyczna praktyka lekarska, w miesiącu poprzedzającym decyzję o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii, wynagrodzenie z umowy o pracę w jednostce, do której lekarz został skierowany na podstawie decyzji, nie może być niższe niż wynagrodzenie z umowy lub umów o świadczenie usług zdrowotnych zawartych wcześniej z podmiotami leczniczymi i otrzymanymi w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii.

W taki również sposób norma ta, wynikająca z przepisów art. 47 ust. 7 i 10 ustawy

z dnia 5 grudnia 2008 r., była odczytywana i realizowana przez strony opisanej wcześniej umowy o pracę z dnia 4 grudnia 2020 r.

Tak też powinna być odczytana i stosowana w odniesieniu do obowiązku wypłaty wynagrodzenia z umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 2021 r. Podkreślenia przy tym wymaga – na co słusznie zwrócił uwagę apelujący powód – iż umowa ta zawarta została w wykonaniu kolejnej decyzji administracyjnej Wojewody (...), wydanej już po zakończeniu pierwotnego stosunku pracy. Tak więc, umowa o pracę z dnia 1 kwietnia 2021 r. w zakresie prawa do wynagrodzenia dla powoda oceniana być musiała na podstawie nowego układu warunkującego jego wysokość, na którą składało się wynagrodzenie uzyskiwane w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została decyzja o skierowaniu do pracy, czyli

w marcu 2021 r. Okazało się przy tym, iż do podstawy tak oznaczonego wynagrodzenia wchodzi nie tylko wynagrodzenie uzyskane przez powoda z zatrudnienia u pozwanej

lecz również wynagrodzenia z umów o świadczenie usług zdrowotnych zawartych wcześniej z podmiotami leczniczymi i otrzymane w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym wydana została kolejna decyzja o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii.

Pozostaje zatem do rozstrzygnięcia – poruszana w apelacji strony pozwanej oraz interwenienta ubocznego - kwestia, czy tak ukształtowane w umowie o pracę z dnia

1 kwietnia 2021 r. wynagrodzenie za pracę powoda w kwietniu 2021 r. nie jest niegodziwe, jako nadmiernie wygórowane (art. 8 k.p.).

Na wstępie tej części rozważań podnieść należy przepis art. 48 ust. 1 ustawy z dnia

6 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry, daje podstawę do powołania lekarza przez uprawniony organ do udzielania pomocy lekarskiej w celu zwalczania skutków epidemii. Stwierdzić przy tym trzeba, iż ujęty w normie art. 47 ust. 7 ustawy z 5 grudnia

2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, obowiązek pracy przez okres do trzech miesięcy na podstawie decyzji administracyjnej wojewody

o skierowaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii w istocie stanowi naruszenie konstytucyjnych gwarancji wolności wyboru pracy (art. 65 Konstytucji RP) oraz (w realiach niniejszego sporu) wolności prowadzenia działalności gospodarczej (art. 20 Konstytucji RP). Oczywiście przy tym jest dla Sądu drugiej instancji, iż tego rodzaju ograniczenia, ingerujące w zasadę dobrowolności stosunku pracy, motywowane są koniecznością ochrony zdrowia (art. 68 ust. 1 Konstytucji RP) oraz ochrony zdrowia (art. 39 Konstytucji RP) w stanie epidemii. Nie można przy tym tracić z pola widzenia, iż na tle regulacji przyjętych

w przepisach:

- ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (u.d.l.);

- ustawy z dn. 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych;

- ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (u.z.l.);

w praktyce podstawą zatrudnienia osób wykonujących zawody medyczne w podmiotach leczniczych (w tym szpitalach) są umowy prawa cywilnego (głównie umowy o świadczenia usług – art. 750 k.c.).

I tak, z kandydatem wybranym w drodze konkursu na stanowisko: kierownika, zastępcy kierownika, ordynatora, naczelniej pielęgniarki, pielęgniarki oddziałowej, zatrudnienie może być realizowane na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej na 6 lat (art. 49 u.d.l.). Ponadto, lekarz stażysta (staż podyplomowy) zatrudniony jest na podstawie umowy o pracę na czas określony w celu przygotowania zawodowego obejmującego realizację stażu podyplomowego (art. 15a u.z.l.) oraz lekarz rezydent (szkolenie specjalizacyjne) jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nie dłuższy, niż określony w programie specjalizacji (art. 16h u.z.l.).

Zatem umowa o pracę z powodem wykonującym z własnego wyboru zawód medyczny (lekarza specjalisty – neurologa) w formie jednoosobowej działalności gospodarczej jako indywidualna specjalistyczna praktyka lekarska i nie pozostającym

w pracowniczym zatrudnieniu, zawarta została w oderwaniu od jego rzeczywistej woli nawiązania takiej umowy. Mając tego świadomość, trzeba przyjąć, że wynagrodzenie za pracę w tak ukształtowanym stosunku pracy - „przy zwalczaniu epidemii” (art. 47 ust. 7

cyt. ustawy) - ma w istocie charakter motywacyjny (bodźcowy), stanowiąc nie tylko rekompensatę wysiłku włożonego przez medyka do pracy przy zwalczaniu epidemii, ale także motywację do podjęcia zadań często (tak jak w przypadku powoda) wykraczających

poza zakres swych rzeczywistych kompetencji wynikających z rodzaju specjalizacji

i dotychczasowego doświadczenia zawodowego, zwłaszcza gdy Wojewoda sięga po lekarza specjalistę funkcjonującego jako przedsiębiorca na rynku usług medycznych. Podkreślenia przy tym wymaga, iż Wojewoda przed wydaniem decyzji z dnia 1 kwietnia 2021 r. mógł ocenić, wysokość ewentualnego wynagrodzenia przypadającego powodowi po nawiązaniu kolejnego stosunku pracy „przy zwalczaniu epidemii”. Ponadto, powód nie dążył do zawarcia tej umowy, aby uzyskać wysokie wynagrodzenia, co więcej nie miał wpływu na jej zawarcie. Jednocześnie powód mógł zakładać, że decyzja o skierowaniu do pracy ma jednorazowy charakter, na co mogłoby ewentualnie wskazywać brzmienie art. 47 ust. 7 cyt. ustawy, określające maksymalny okres, którego może dotyczyć decyzja. Nie bez znaczenia przy tej okazji jest fakt zachorowanie przez powoda na Covid-19, co łączy on z warunkami zatrudnienia u pozwanej na podstawie pierwszej umowy.

Wypada także zauważyć, że w trakcie realizacji pierwotnego stosunku zatrudnienia kierownik pozwanego podmiotu leczniczego wprowadził wobec Pana jakiegokolwiek ograniczenia przy udzielaniu świadczeń opieki zdrowotnej pacjentom innym niż

z podejrzeniem lub zakażeniem wirusem SARS-CoV-2, co oznacza, iż powód mógł realizować (choć w zmniejszonym zakresie) obowiązki umowne wobec dotychczasowych kontrahentów oraz zobowiązania do kontynuowania leczenia pacjentów.

Powód musiał mieć przy tym świadomość, że jako lekarz (w następstwie obu decyzji administracyjnych Wojewody) ulokowany został w sieci wielu zależności wynikających

z powinności łączących się z prowadzeniem indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej oraz z podległości pracowniczej wynikającej z zatrudnienia. Taki splot zależności kształtowany jest nie tylko regułami odpowiedzialności dyscyplinarnej wobec samorządu lekarskiego za nieprzestrzeganie zasad etyki zawodowej (art. 56 ustawy z dnia 2 grudnia

2009 r. o izbach lekarskich) ale również odpowiedzialności karnej (np. art. 160, art. 162 lub art. 155 k.k.), a także cywilnej (art. 471 k.c. lub 415 k.c.) za ewentualne błędy medyczne.

Dalej, odnosząc się do twierdzeń skarżących powołujących się na to, iż przyznanie powodowi ukształtowanego w powyższy sposób wynagrodzenia stanowiłoby naruszenie zasady równości wynagrodzenia lekarzy zatrudnionych w podobnych warunkach u pozwanej, stwierdzić trzeba, że jest to błędne założenie, abstrahujące od tego, iż sytuacja powoda nie była relewantna z sytuacją lekarzy, którzy dokonali wyboru zatrudnienia u strony pozwanej, kierując się zapewne racjonalnymi przesłankami bazującymi na posiadanych kompetencjach oraz chęcią rozwoju zawodowego. Natomiast stosunki pracy powoda z pozwaną zawarte zostały i ukształtowane zgodnie z wola i w interesie Państwa. Również przez budżet państwa finansowane być powinno jego wynagrodzenie (art. 47 ust. 12 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi). Tak więc, nie narusza zasady równości usprawiedliwione i racjonalne zróżnicowanie (dyferencjacja) sytuacji prawnej podmiotów (lekarzy w szpitalu) ze względu na różniącą je cechę istotną, relewantną (skierowanie do pracy przy zwalczaniu epidemii na podstawie decyzji wojewody).

Mając na względzie przedstawione okoliczności Sąd drugiej instancji uznał, iż dochodzone przez powoda wynagrodzenie za pracę uznać należy za godziwe, odpowiednie, uczciwe i sprawiedliwe, a tym samym odwołanie się przez apelujących do dyspozycji przepisu art. 8 k.p. nie znalazło uzasadnienia.

Konkludując, Sąd drugiej instancji w odniesieniu do apelacji powoda, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. rozstrzygnął reformatoryjnie jak w punkcie 1 wyroku.

Natomiast apelacje strony pozwanej oraz interwenienta ubocznego okazały się bezzasadne i Sąd Apelacyjny orzekł, na zasadzie art. 385 k.p.c., o ich oddaleniu w punktach 4 i 6 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego przed Sądem pierwszej instancji orzeczono na mocy art. 98 i art. 98 § 1¹ w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j.: Dz. U. z 2018r. poz. 265), przyznając je w kwocie 3.240 zł., przy uwzględnieniu, iż Sąd Okręgowy przyznał to wynagrodzenia w kwocie 810 zł. (4.050 zł – 810 zł).

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniach apelacyjnych orzeczono na mocy art. 98 i art. 98 § 1¹ w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r.

O kosztach sądowych orzeczono na mocy art. 113 ust. 1, art. 21 i art. 13 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 2257 ze zm.) nakazując pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa opłaty stosunkowej w wysokości 5% z kwoty 32.616,54 zł, tj. 1.631 zł.

/-/SSA Marek Procek